

p. 496^{7ap}), pavyzdžių su akūtu pastebėti vos keli – *Bértulis*, p. 94^{14ap}; *Hémpas*, p. 236^{6ap}, 238^{4v}. L. Hjelslevo adaptuota pavardės forma sukirčiuota dvejopai: *Jélmsevas*, p. 246^{1v} ir *Jelmslevas*, p. 280^{10v}. Aptariamai asmenvardžiai turėtų būti kirčiuojami kaip tokios pat struktūros tarptautiniai žodžiai. Tarptautinių žodžių kirčiuoti *eR* tipo dvigarsiai žodynuose paprastai žymimi graviu, tačiau tokio žymėjimo nepateisina nei kalbos sistema, nei reali vartoseną, pažįstanti tvirtagalį minimų dvigarsių tarimą²⁶. Vadinasi, taikantis prie realios vartosenos ir nenorint pažeisti kalbos sistemos, svetimų asmenvardžių *eR* tipo dvigarsius derėtų kirčiuoti tvirtagališkai. Išimtį sudarytų latvių kalba, skirianti priegaides: pailgintas pirmasis dvigarsio dėmuo implikuotų tvirtapradę priegaidę (žymimą akūto ženklu), trumpas atsakantis dėmuo – tvirtagalę priegaidę, taigi *Bértulis* (*Bērtulis*), bet *Zemžarē* (*Zemzare*). Realioje vartosenoje tvirtagališkai linkstama tarti ir kirčiuotus tarptautinių žodžių dvibalsius *ei*, *eu*, tad taip pat kirčiuotini ir atsakančios struktūros asmenvardžiai, pvz.: *Breidakas*, p. 103^{1v}; *Geitleris*, p. 212^{6v}; *Preisas*, p. 496^{14v}; *Šlēicheris*, p. 622^{4ap} (ir – *Šlēicheris*, p. 538^{2v}); van *Veikas*, p. 693^{7ap}, 715^{19ap}.

Pasitaiko ir tokių kirčio bei priegaidės žymėjimo atvejų, kurie apskritai neįmanomi (pvz.: *laņgas*, p. 70^{7v}; *grūodas*, p. 74^{5v}; *naujoņ*, p. 250^{17ap}; *Siēnis* = Siēnis, p. 282^{19ap}; *kiēk*, p. 285^{13v}; *Liēplaukē*, p. 343^{2v}), nesukirčiuotų pavyzdžių (*bruožas*, p. 59^{1ap}; *pažastis*, p. 73^{11ap}; *Buchienē*, p. 108; *gelti*, p. 327^{4ap}; *baltsermėgiai*, p. 638^{9ap} ir t.t.).

Iš kitokių korektūros klaidų minėtina: a) netiksliai užrašyti kitų kalbų žodžiai, pvz.: gr. *hyiýs* (= *hyiýs*), p. 70^{11v}; Γαλίνδαλ και (= καλ) Σουδινοί, p. 207^{3ap}; it. *Instituto* (= *Istituto*), p. 7^{7v}; *Universitità* (= *Università*), p. 164^{10ap}; *Ie* (= *I e*), p. 164^{14v}; *Romiania* (= *Romania*), p. 595^{1v}; *Raguzā* (= *Ragusa*), p. 730^{2ap}; la. *parallēles* (= *paralēles*), p. 64^{15v}; *dūmi* (= *dūmi*), p. 71^{5ap}; *tūkstuotis* (= *tūkstuotis/ tūkstotis*),

²⁶ Plačiau žr. A. Girdenis, A. Pupkis, Dėl kirčiavimo kodifikavimo pagrindų, – Mūsų kalba, 1985, Nr. 6, 4tt.

p. 73^{12v}; *Bibliografija* (= *Bibliogrāfija*), p. 180^{3ap}; *Vidzeme* (= *Vidzeme*), p. 187^{15–16v}; *krītoša* (= *krītošā*), p. 349^{11ap}; *vārdnīca* (= *vārdnīca*), p. 526^{4v}; *Peteris* (= *Pēteris*), p. 685^{20v}; lo. *Prutenicum* (= *Pruthenicum*), p. 56^{5ap}; *Linguae* (= *Linguae*), p. 433^{7ap}; skr. *śātām* (= *śātām*), p. 70^{18v}; suo. *seina* (= *seinä*), p. 185^{21–20ap}; vok. *Baltistic* (= *Baltistik*), p. 116^{4ap}; b) blogai perkelti įvairių kalbų žodžiai, pvz.: r. приб-алтийских, p. 64^{11ap}; от-нош-ений, p. 432^{21–20ap}; suo. *pa-imen*, p. 65^{9–10v}; vok. *Litauis-ches*, p. 202^{21–22v}; *Sprachwissenschaft*, p. 202^{14–13ap}; *Litauis-che*, p. 662^{3–4v}.

Suminėti ir nesuminėti trūkumai, nenuoseklumai, klaidos, be abejo, yra nedidelis deguto šaukštelis, kiek apkartinantis gero medaus statinę – solidžią lituanistinę enciklopediją, kurios straipsniai iš esmės atitinka šiuolaikinės lingvistikos minties lygį ir apskritai objektyviai supažindina su lietuvių kalbotyra ir jos istorija. Toks kapitalinis nevienadienis veikalas, neabejoju, kada nors bus papildytas ir pakartotas, tam gal pasitarnaus ir ši kiek suvėluota recenzija.

Bonifacas Stundžia

Saulius Ambrazas, **Daiktavardžių darybos raida, II**. Lietuvių kalbos vardžodiniai vediniai, Vilnius, Mokslo ir enciklopedijų leidybos institutas, 2000, 352.

Ražīgais vidėjās paaudzes lietuviėšu valodnieks Saulius Ambrazas ar šo grāmatu turpinājis savus līdzšinējās pētījumas lietuviėšu valodas vārd darināšanas vēsturē un vainagojis astoņu gadu darbu. Tas ir jau 1993. gadā iznākušās studijas „Daiktavardžių darybos raida. Lietuvių kalbos veiksmāžodiniai vediniai“ turpinājums. Tāpēc arī grāmatā nav plašu ievadu. Pēc īsa priekšvārda autors tūliņ arī ķeras pie lietas un aplūko septiņas atvasināto lietvārdu grupas lietuviėšu valodas vēstures aspektā: *nomina qualitatis*, *nomina collectiva*, *nomina loci*, *nomina feminina*, *nomina masculina*, *deminutiva*, *nomina attributiva*. Visplašākās no tām ir pirmā un pēdējā grupa.

Vispirms analizēti atvasināti *nomina qualitatis* ar *-ībā, tad *-īstā, *-mo-/-mā (8.-28. lpp.). Te akcentētas, tāpat kā visā turpmākajā grāmatā, gan atšķirības lietuviešu valodas izloksnēs, gan izmaiņas laika gaitā. Tie ir skaidri baltiski atvasinājumi, jo paralēles atrodamas latviešu un, iespējams, arī prūšu valodā. Savukārt atvasinājumi ar *-īstā ir specifiski lietuviešu valodas darinājumi, kam faktiski nav atbilstmes latviešu valodā, tāpēc autors pamatoti pieļauj iespēju par sufiksa aizgūšanas iespēju no slāvu valodām (20. lpp.). Atvasinājumi ar *-mo-/-mā toties raksturīgi visām baltu valodām, taču interesanta ir variāntu -umas/-uma un -imas/-ima distribūcija lietuviešu izloksnēs. Variānts ar -u-, šķiet, sākotnēji bijis parasts aukštaišu, bet otrs (ar -i-) žemaišu dialektā (25. lpp.). Ja variāntu cilmi saista ar atšķirīgu adjektīvu celmu formām, kā to darījis Saulius Ambrazas, var atcerēties, ka tieši žemaišu izloksnēs raksturīgs *nom. sg. fem.* identu formu *tamsì, gražì* lietojums aukštaišu *neutrum* formu *tamsù, gražù* vietā Zinkevičius LD 268). Gribot negribot rodas jautājums, vai šīs parādības nav saistītas? Tālāk aplūkoti retāk lietoti atvasināšanas tipi, kam raksturīgi sufiksa līdzskaņi -t-, -s-, -men-, -ul-, kā arī galotņu atvasinājumi (28.-39. lpp.). Runājot par atvasinājumiem ar -as (38. lpp.), tāpat kā jau iepriekš (26. lpp.), akcentēta doma, ka eksistējuši nomeni, kas reiz (Vai pat vēl baltu pirmvalodas laikā?) lietoti gan kā adjektīvi, gan kā substantīvi. Vai tie mums liecinātu par laiku, kad nomenu dalījums substantīvos un adjektīvos bija vēl tīri sintaktiski noteikts?

Tālāk grāmatā minēti tie *nomina qualitatis* kategorijas darinājumi, kas atvasināti ar adjektīviskiem sufiksiem (39.-47. lpp.). Nevar vienīgi pilnībā piekrist autoram, ka latviešu valodā no adjektīviem ar -inis ir tikai atliekas (40. lpp.). Šeit vispār nav pieminēts latgalisko izlokšņu fenomens, kur šādi adjektīvi sastopami joprojām.

Turpmāk analizēti *nomina collectiva* (47.-63. lpp.), kas ir viena no arhaiskām darināšanas kategorijām, kas sniedz vēl ide. laikus. Autors sliecas atbalstīt hipotēzes, ka nevien formas ar -ā, bet arī vēlākie *nom. pl.* ar -ai sākotnēji apzīmējušas kopas nosaukumus, ne morfoloģisku daudzskaitļa kategoriju (49.-50. lpp.). Tālāk arī skaidri norādīts, ka sākotnēji abstraktie *nomina collectiva* pakāpeniski ieguvuši konkrētāku – vietas vai kādu citu nozīmi (56. lpp.). Tas tomēr reizēm rada grūtības noteikt, kuram tipam konkrētais atvasinājums pieskaitāms, piemēram, latv. *bērzaite, linaite* (59. lpp.), kas ir nepārprotami vietas nosaukumi. Nodaļas nobeigumā akcentēta arī tuvība, kāda vērojama starp īpašību un kopas nosaukumiem, kas, iespējams radusies, veidojoties morfoloģiskajam -ā celmam (63. lpp.).

Vietu nosaukumi jeb *nomina loci* ir relatīvi jaunāka vārddarināšanas kategorija, tā radusies bieži vien izmantojot vai konkretizējot citu darināšanas kategoriju elementus (63. lpp.). Būtiski šī tipa attīstību veicinājuši arī aizguvumi. Tā no slāvu valodu aizguvumiem abstrahēti sufiksi -(i)nyčia, -yčia, -inčius (66.-67. lpp.). Kā paralēle noteikti piemināma arī latv. -nīca, kas tieši tāpat radusies, reanalizējot leksiskus slāvismus vēl krietni pirms 16. gs. Savukārt liet. -ysta/-ysté (69.-70. lpp.) gan nav tiešs aizguvums no slāvu valodām, bet to ietekmē ieguvis šo lietojumu vietas apzīmēšanai.

Nākamā aplūkotā kategorija ir sieviešu dzimuma personu un dzīvnieku nosaukumi jeb *nomina feminina* (71.-85. lpp.). To īpatnējā darināšana cēlusies līdz ar vīriešu un sieviešu dzimtes gramatiskās opozīcijas rašanos. Atvasinājumi ar *-ā, kam piemīt morfoloģiskā sieviešu dzimtes kategorija, personu un dzīvnieku nosaukumos gan lietoti relatīvi reti, jo tos jau agri izstūmuši atvasinājumi ar -é (73. lpp.). Savukārt ar *-ī baltu valodās bez

adjektīvu, particīpu un pronomenu sieviešu dzimtes formām droši atrodams laikam gan tikai viens vai divi substantīvi – liet. *patī* (*viešpatī*) un *martī*, ja vien tas ir vecs šī tipa vārds (75. lpp.).

Daudz produktīvāki ir atvasinājumi ar galotni *-ē*, kas raksturīgi *nomina feminina* joprojām. Autors aplūko (79.-81. lpp.) arī morfoloģiskā tipa izcelsmes problemātiku, kam joprojām nav pilnīgi droša skaidrojuma. Katrā ziņā Saulius Ambrazas apgalvo, ka vārddarināšanas nozīmi *nomina feminina ē*-celma nomeni nav mantojuši, bet ieguvuši jau baltu valodu atsevišķas attīstības periodā (79. lpp.).

Atsevišķi aplūkoti arī atvasinājumi ar sufiksiem, kam raksturīgs līdzskanis *-n-* (83.-85. lpp.). To vidū arī daudzi sieviešu dzimuma personu uzvārdi.

Nomina masculina jeb vīriešu dzimuma personu nosaukumi ir vēl retāk sastopami par iepriekšējo kategoriju (85.-87. lpp.). Te ietilpst nedaudzi dzīvnieku tēviņu, vairāki radnieku apzīmējumi, kā arī nedaudzi citi vārdi. Tas viss liecina par darināšanas kategorijas un arī modeļa samērā jaunu izcelsmi.

Tā kā baltu valodās ļoti plaši izplatīti ir dažādi deminutīvu atvasinājumi, tiem arī grāmatā atvēlēta visai plaša vieta (87.-112. lpp.). Vispirms analizēti atvasinājumi ar sufiksu **-ko-*. Kaut arī tie mūsdienu baltu dialektos nav visai produktīvi, to cilme saistāma ar baltu pirmvalodas laikiem. Autors arī specifizē dažu sufiksu izcelsmes un izplatības areālus. Tā **-iko-*, acīmredzot, bijis izplatīts rietumbaltu valodās, jo pazīstams prūšu valodā, kā arī latviešu un lietuviešu valodas areāla rietumos (88.-89. lpp.).

Dažādi atvasinājumi ar determinantu **-l-* ir pamatā lietuviešu valodā produktīvākajai deminutīvu grupai ar *-elis*, arī *-ēlis*, savukārt rietumbaltu areālā izplatīts bijis variants ar *-al-* (95.-96. lpp.). Aprakstīti arī retāk sastopami tipi.

Deminutīvi ar *-užis* izplatīti lietuviešu folklorā un rietumu izloksnēs (97.-98. lpp.), retāki ir citi atvasinājumi ar determinantu **-g'-*. Dažādu sufiksu sastāvā lietots arī determinants **-s-* (99.-103. lpp.). No atvasinājumiem ar determinantu **-t-* lietuviešu valodā plašāk sastopami atvasinājumi ar *-utis*, arī *-utas* (103.-104. lpp.), kam kā paralēles latviešu valodā būtu minamas ne vien *alutis*, bet arī virkne citu deminutīvu no *u*-celma lietvārdiem, tiesa, jau ar paplašinātu afiksu, kā *lietutiņš*, *mēdutiņš*.

Atvasinājumi ar adjektīvisko sufiksu **-no-* savukārt mazāk lietoti deminutīvu nozīmē lietuviešu valodā, bet veido galveno deminutīvu grupu latviešu valodā ar *-īn-*, *-iņ-* (105.-107. lpp.). Līdzās virknei atvasinājumu, kam deminutīvu nozīme nav primāra, šai grupā, tāpat kā iepriekšminētajās kategorijās, sastopami arī no slāvu valodām aizgūti sufiksi (111.-112. lpp.), kas liecina par agrākos gadsimtos plaši izplatītu divvalodību lietuviešu un slāvu valodu kontaktu zonā.

Visplašāko denominatīvo substantīvu grupu lietuviešu valodā veido *nomina attributiva*, kas apzīmē personas pēc to raksturīgajām īpašībām. To atvasināšanas vēsturei veltīta arī visplašākā grāmatas nodaļa (113.-191. lpp.). Kopumā šī darināšanas kategorija nav ļoti arhaiska, tā pēc autora uzskata izveidojusies jau baltu valodu patstāvīgas attīstības periodā (113. lpp.). Saulius Ambrazas vispirms aplūkojis atvasinājumus ar deminutīvu sufiksu **-ko-*, kas vēlāk izmantota arī citiem darinājumiem. Te visinteresantākā ir apakšnodaļa par izskaņu *-inykas*, *-ininkas* u.c. variantu izcelsmi un vēsturi (118.-126. lpp.). Aplūkojis gan pētnieku viedokļus, gan valodas materiālu, autors sliecas atbalstīt hipotēzi, ka variants ar *-in-* varētu būt radies kuršu valodā vai kādā citā rietumbaltu dialektā, kam raksturīga *ī* nazalizācija par *in* noteiktos gadījumos (125. lpp.). Taču sākotnēji

*-inīko-/-ineiko-, *-enīko-/-eneiko- varētu būt pat aizguvums no slāvu valodām agrīno kontaktu laikā (126. lpp.).

Liela daļa *nomina attributiva* atvasināti ar dažādiem adjektīviskiem sufiksiem (131.-183. lpp.). Vispirms aplūkoti atvasinājumi ar -jo-, to vidū -is, -ys, -ius, -ē, kā arī vesela virkne sekundāru darinājumu. No tiem interesantākie ir atvasinājumi, kas formāli sakrīt ar adjektīviem vai nu pašā lietuviešu valodā (-ojas), vai latviešu valodā (-ijas, -ējas), jo varētu rādīt vēl senāko adjektīvu un substantīvu nešķiruma stāvokli. Daļa atvasinājumu tomēr jau atšķiras no adjektīviem tieši ar sufiksu -jo -ytis: -ytas, -uotis: -uotas. Citi ir vēl atšķirīgāki atvasinājumi.

Tālāk analizēti atvasinājumi ar *-no-. Te ir plašāka analīze par sufiksu -ing-, -ang-, -ung- izcelsmes teorijām (148.-152. lpp.). Kaut šie sufiksi maz izmantoti *nomina attributiva* darināšanai, tie plaši lietoti kā adjektīvu atvasinātāji. Paralēles šim piedēklim ir ģermāņu valodās. Autors grāmatā izvirza hipotēzi, ka ģermāņu valodās šis sufikss varētu būt uzskatāms par baltismu, kas aizgūts no rietumbaltu valodām, vai arī tas varētu būt aktivizējis atbilstošā ģermāņu valodu sufiksa lietošanu. No citiem atvasinājumiem ar *-no- vēl gribas atzīmēt -onas, -onis (162.-164. lpp.), kam ir tomēr vairāk paralēļu latviešu valodā, nekā autors minējis. Abus sufiksus samērā plaši Austrumlatvijā izmanto iedzīvotāju apzīmēšanai pēc to dzīves vietas. Tālāk aprakstīti arī *nomina attributiva* atvasinājumi ar *-lo-, *-ro-, *-to- un vairākiem citiem sufiksiem.

Daudz mazāk ir *nomina attributiva*, kas darināti ar darītāju vārdiem raksturīgiem sufiksiem (183.-191. lpp.).

Noslēguma nodaļā, kas veltīta lietuviešu valodas denominālo substantīvu darināšanas attīstības vispārējām iezīmēm (191.-208. lpp.), sniegts pārskats, kur apkopotas gan jau iepriekš izteiktas domas, gan arī izdarīti kopsecinājumi. Visvecākās darināšanas kategorijas,

kuru cilme meklējama jau ide. pirmvalodas laikā, ir *nomina collectiva* un *deminutiva*. Tāpat šai laikā eksistējusi arī *nomina abstracta* kategorija, kas vēlāk – jau baltu pirmvalodas laikos sadalījusies tālāk: *nomina attributiva* un *nomina qualitatis*. Laikam gan vēlīnos ide. pirmvalodas laikos radusies *nomina feminina* kategorija, bet atbilstošā *nomina masculina* ir krietni jaunāka – radusies baltu pirmvalodā. Savukārt *nomina loci* noformējusies uz citu darinājumu pamata jau atsevišķi lietuviešu valodā. Salīdzinot attiecīgo kategoriju darināšanu lietuviešu un latviešu valodā, redzams, ka valodas ir nepārtraukti mainījušās, tādēļ arī mūsdienās paralēlu vārddarināšanas līdzekļu ir gauži maz. Katra valoda ir attīstījusi vai izmantojusi atšķirīgus modeļus, kas, piemēram, labi redzams deminutīvu vai arī *nomina loci* darināšanā. Paralēlitāti saglabājuši tikai nedaudzi aplūkoti vārddarināšanas līdzekļi, piemēram, *-(i)ē *nomina feminina* darināšanai vai *-ība/-ībē īpašību nosaukumiem.

Grāmatu noslēdz plašs literatūras saraksts, kā arī rādītājs, kurā ietverti visi – gan šai, gan iepriekšējā Saulius Ambraza monogrāfijā minētie lietuviešu valodas vārdi. Žēl vienīgi, ka rādītājā nav nedz latviešu, nedz prūšu valodas materiāla, kas būtu noderīgs tiem, kas interesējas par šīm valodām un paralēliem procesiem visās baltu valodās.

Nekādi nenoniecīnot autora veikumu, jāpiemin vairāki kļūdaini latviešu valodas fakti, lai tie nemaldinātu lasītāju. Dažos gadījumos neprecīzi norādīta latviešu valodas vārdu nozīme – 33. lpp. *mielaste* nav vis 'meilē', bet 'mielasts – kviestīnīai pietūs' (EH I 824, Endzelīns LVG 375); 41. lpp. *pilnatne* nav 'pilnumas', bet 'pilnatis' (Endzelīns LVG 385); 59. lpp. *linaite* nav 'linu laukas', bet 'liniena – vieta, kur augo linai' (ME II 471); 90. lpp. *māsīca* nozīmē arī 'pusseserē' (nozīme minēta arī tur, no kurienes autors vārdu ņēmis – Rūķe - Draviņa DL 298), kas ta-

č i - d loda pamatnozīme 112 lpp. *sunuška* nav 'šuniukas', bet 'kalē, kalaitē' (Rūķe-Draviņa DL 307); 116. lpp. *namikšis* nav 'sodininkas', bet 'Küchenjunge; Hausknecht' (ME II 692); 154. lpp. minētajam *tēvainis* ir plašāka nozīme – 'der Vater; ein Alter, alter Mann; der Grossvater; der Schwiegervater; der Ehmann' (ME IV 176); 164. lpp. dotie *baznīcāņi*, resp. *tirdzāņi* nav 'žmonės, gyvenantys prie bažnyčios', resp. '...prie turgaus', kā tas tiešām lasāms arī autora citētajā lietuviski tulkotajā Endzelīna BKGF 76 – īstā vārdu nozīme ir 'Kirchenbesucher' (ME I 269, EH I 207), resp. 'wer einen Markt besucht' (ME IV 194); 183. lpp. *burveklis* nav 'burtininkas', bet gan 'Zaubermittel' (ME I 355).

Dažos piemēros neprecīzi apzīmēts līdzskaņa mīkstinājums vai patskaņu *e, ē* kvalitāte. Tā pareizi būtu: *ļaunestība* (34. lpp.), *ērgliene* (83. lpp.), *bērnāks* (91. lpp.), *teļaks, suņaks* (93. lpp. – turklāt vārdi minēti Rūķes-Draviņas DL 294., nevis 124. lpp.); *līdēka* (93. lpp.), *bērziņš, dēliņš* (107. lpp.), *pirkstaiņi* (156. lpp.), *dēguns* (162. lpp.), *bēris* (202. lpp.). Pāris piemēros kļūdas pagādījušās zilbes intonācijas apzīmējumos: *kāndzēšs* (99. lpp.), *mātēna* (110. lpp.), *mēlles* (166., 204. lpp.). Vēl jāatzīmē, ka pārprotama ir 107. lpp. minētā forma *liēpin*, kam būtu jānorāda, kā tā ir lībiskā dialekta forma (no Alojās), citādi lasītājam var rasties aizdomas par tās pareizumu. Vispār latviešu valodas piemēriem būtu derējušas norādes par to izplatību, kā tas atrodams lietuviešu materiāla aprakstā, citādi nav redzama atšķirība starp visai valodai raksturīgu un tikai kādā vienā izloksnē fiksētu formu.

Taču šīs piezīmes jau nemazina Saulius Ambraza grāmatas vispārīgo nozīmīgumu, kas ir atkal viens vērtīgs solis gan lietuviešu valodas, gan visu baltu valodu vārddarināšanas vēstures izpētē.

LITERATŪRA

Endzelīns BKGF – J. Endzelynas, Baltu kalbu garsai ir formas, Vilnius, 1957.

Endzelīns LVG – J. Endzelīns, Latviešu valodas gramatika, Rīga, 1951.

Rūķe-Draviņa DL – V. Rūķe-Draviņa, Diminutive im Lettischen, Lund, 1959.

Zinkevičius LD – Z. Zinkevičius, Lietuvių dialektologija, Vilnius, 1966.

Pēteris Vanags

Eeva Elina Uotila, **Selected Loans into Finnish and Baltic-Finnic** (and Some Aspects of Finnish Grammar). A memorial volume published on the 60th anniversary of her birth. Ed. by Raimo Anttila and Pirjo Nummenaho, Napoli, Istituto universitario orientale, 2000, 270.

Beveik trīsdesimt metu Itālijā gēvēnušos ir dirbusios suomių kalbininkēs Eevos Uotilos-Arcelli (1941–1995) atminimui skirtame nekrologe apibūdinēš jos lingvistinēs kūrybos reikšmē finougistikai, Terho Itkonenas išreiškē pageidavimā, kad vertingiausioji tos kūrybos dalis, išsibarsčiusi po daugelį kalbotyros žurnalų mokslininkēs tėvynēje ir užsienyje, būtu sudēta į vienā tomā ir išleista atskira knyga¹. Tokia knyga – geriausių Eevos Uotilos straipsnių rinkinys „Selected Loans into Finnish and Baltic-Finnic“ – jos kolegų ir tėvynainių rūpesčiu buvo išleista 2000 m. Neapolyje, pagerbiant šios talentingos tyrinėtojos ir pedagogēs šešiasdešimties metų gimimo sukaktį, kurios jai pačiai, deja, sulaukti nebuvo lemta.

Į knygā leidėjai iš įvairių šaltinių atrinko dvidešimt keturis 1969–1995 m. suomių, ita-

¹ Terho Itkonen, Eeva Uotila 1941–1995, – Virittājā, 2, 1996, 255.